

Venec zadnjih cvetic.

Letni časi se menjavajo in ta menjava nam vtisuje nepopisljiva čutila, povzdigujoč nas visoko nad svetle zvezdice — tja gori, kjer je večna pomlád — in kjer pravega rajskega veselja ne bode nikoli konec.

Vsaka cvetica cveté samo jedenkrat; jednako živi tudi človek samo jedenkrat na tem svetu, in človek je krona stvarjenja, gospodar vsem stvarjem na zemlji, kamor ga je neskončno modri stvarnik postavil, da občuduje modrost in neskončno ljubezen njegovo. — Kadar pomládno solnce probudi naravo iz dolzega zimskega spanja, in privabi prvenčke različnega cvetja, takrat je življenje pač sladko vsacemu bitju. In kadar v vročem poletju v krasnej naravi človeško oko opazuje brezštevilne cvetice, takrat mu hvaležno srce nehoté vzdihne: Hvala večnemu dobrotniku za toliko lepoto, ki jo je podaril materi zemlji. Tako se vrsté letni časi in ž njimi neskončna ljubezen stvarnikova, katera nas v pomladi s prekrasnim cvetjem, v poletju in jeseni z različnimi pridelki, a po zimi z dobrodejnim mirom razveseljuje.

Ker pa človek samo jedenkrat živi, treba je, da svoje življenje uravná v smislu stvarnikove modrosti, ter po njegovej svetej volji preživi človeško pomlád, leto in jesén; potem se sme nadejati, da mu pride namesto dolge zime tukaj na zemlji, prekrasen čas zasluženega počitka, ondu gori nad svetlimi zvezdicami v nebeškem veselji.

Prelepa je navada in gotovo tudi sveta dolžnost vsacega kristjana, da se spominja onih umrlih, kateri so nekđaj z nami hodili tukaj po zemlji, bodisi dobrih starišev, sorodnikov, znancev ali prijateljev, ki zdaj že sladko in mirno počivajo na pokopališčih v temnih grobovih. — Kadar se jesen po zemlji razgrne, takrat obhaja krščanstvo prelep praznik vernih duš. Že na predvečer se zbiramo na gomilah svojih nepeozabljivih rajnkih, ter jim prižigamo lučice v spomin, da njih duše v nebeškej svetlobi poveličujejo božje veličastvo; a na grobe jim pokladamo iz ljubezni do njih vence zadnjih cvetic. — Nežne roke vpletó na leskove vitre široko vrsto blede zelenega mahú, v katerega potem potaknejo najlepšo jesensko cvetico naših gozdov, ki se zaspanček ali svedre (Enzian) imenuje, ter temno višnjave glavice naslanja na mehko mahovo blazinico, jednako prijatelju v temnen grobu. Dalje se na máhovej podlogi vrsté prelepe astre različnih barv, ki so nam zgled hrabrosti, ker one se ne bojé pretečega mraza, kakor se tudi pravičnemu ni treba bati smrti. Med mahom in cveticami je tu in tam vpletena tudi zelenika (pušpan) in kaka vejica rožmarina, ker obá nam s svojim vednim zelenjem kažeta prijateljsko in neminljivo ljubezen. Zdaj pa še mi denimo rajncemu prijatelju na gredico črne prstí zelen spominek ter poklekimo pri nebrojnih lučicah in porosimo v hvaležen spomin z bitko solzico venec — zadnjih cvetic.

Kot drevesca zelenijo
Vnovič spomladanski čas,
Tudi mrtvi se zbudijo
Na poslednje sodbe glas.

Ogrjlesztav Cizelj.